

de la viziunea tradiționalistă a lui Boris Focșă, care a montat **Înțeleptul** de A.N. Ostrovski la Teatrul "Luceafărul" din Chișinău, la teatrul de expresie coregrafică practicat de trupa de la "Satiricus" în **Metamorfozele** după Ovidiu, imaginat de Sandu Grecu și Victor Tanmoșan; de la teatrul tradițional japonez, cu spectacolul **Kyogen** al trupei "Yorozu Kyogen", la monodrama lui Matei Vișniec **Un clown bătrân cu inima fugară**, jucată de Olivier Comte la teatrul francez "Changement de Décor"; de la spectacolul căznit,

lipsit de umor și savoare, cu **Slugă la doi stăpâni**, prezentat de Teatrul "A. P. Cehov" din Chișinău, la încântătoarea adaptare modernizată a **Peștișorului de aur** de Pușkin de la Teatrul de Păpuși "Licurici", în regia lui Titus Jucov; de la teatrul fizic, centrat pe mișcarea pură, din **Tri Neck 69**, prezentat de Teatrul ceh "Alfred Ve Dvore", la aberația italienilor de la Teatro Delli Dieci cu **Zeita noastră** de Massimo Bontempelli – iată oferta festivalului chișinăuan.

Ca la orice festival onorabil,

secțiunea "teoretică" a completat manifestarea propriu-zisă prin două interesante workshop-uri ("Modalități de cooperare internațională a criticilor de teatru", susținut de Chantal Boiron, și "Călătorie în lumea expresiei corporale", susținut de Alain Mollot), prin prezentarea revistelor "UBU-Scènes d'Europe" și "Teatrul în România", prin conferința "Teatrul românesc și problemele identității culturale", susținută de Marian Popescu.

Mioara Adina Avram

IMAGINEA A ARHIVATĂ

Spuneți puncte de vedere

Văicăreli teatrale

În ultima vreme, văicăreliile s-au înmulțit. Oamenii de teatru se plâng în gura mare. Sunt oropsiți, pedepsiți, neglijăți, marginalizați. Îndură multe și pe nedrept. Ei bine, așa e! Văd că, indiferent de "garnitura" guvernamentală, nimeni n-are suflet pentru învățământ și cultură. Las' că nu are nici pentru sănătate, dar asta e altă poveste. Bugetul nostru e minuscul; am putea spune că, la câte nevoi sunt, "lipsește cu desăvârșire". Dar cum să dai vina pe destin, când, în aceleași condiții, unii se descurcă? Veți spune că aceasta-i treabă de jolly-joker și noi nu de asemenea manageri avem nevoie în teatre. Dar nici de plângăreți.

Sigur, artiștii nu pot să spargă geamurile prefecturilor, deși văd că agresivii au mai mult

succes. Dar pot să joace, de pildă, în fața primăriilor și a prefecturilor, nu-i oprește nimeni. Ca-n **Arta comediei**. Și-n piețe și în fața teatrului, arătând lumii, urbei că sunt în stare să joace, chiar așa, nemâncați și îmbrăcați modest. Jelaniile neîncetate obxesc și devin inutile. Nimănui nu-i face plăcere să aibă în preajmă văicăreți.

Dar, dacă accepti să repeți și să joci în spații murdare, invocând lipsa banilor (și a măturii!), dacă nu cauți continuu soluții pentru toate dificultățile și problemele de care te lovești, ci stai doar și te văicărești, eu zic că-ți meriți soarta.

Ce să spui despre acei directori care azi se smiorcăie, mâine spun o glumă șefilor, doar-doar s-or îndura de ei, poimăine dau afară cinci

salariați și pensionează peste noapte încă cinci colegi, "fără milă și-ndurare", care n-au nici o strategie serioasă, dar nu și-ar da demisia, în semn de protest, nici morți? Salariul ce și l-au atribuit, generoși, e oricum mult mai mare decât al colegilor!

Și-atunci, soluțiile lor nu sunt, nu pot fi radicale, sunt doar mănunte, prelungind agonia: mai cerșesc, mai închiriază un spațiu (ah, chirile, pe toate cotloanele teatrale!), mai așteaptă mila celor de sus. Cel de Sus, în schimb, și-a întors, scârbit și el de-atâta văicăreală, capul și privește în altă parte. Bunăoară, la cei – puțini – care conduc, zbătându-se zi și noapte, teatrele particulare.

Elisabeta Pop